

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Obdo/71/2019
Identifikačné číslo spisu: 6211205421
Dátum vydania rozhodnutia: 12.05.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Andrea Moravčíková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:6211205421.6

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Slovenská sporiteľňa, a. s., so sídlom Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653, proti žalovanej: Ing. J. N., bytom T., zast. JUDr. Vladimír Zvara, advokát, so sídlom SNP 1/A, 990 01 Veľký Krtíš, o určenie neúčinnosti právnych úkonov, vedenom na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp. zn. 6Cb/40/2011, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Cob/85/2017-563 zo dňa 24. augusta 2017, v znení opravného uznesenia č. k. 43Cob/85/2017-612 zo dňa 20. augusta 2019, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie odmieta.
- II. Žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č. k. 43Cob/85/2017-563 zo dňa 24. augusta 2017 v znení opravného uznesenia č. k. 43Cob/85/2017-612 zo dňa 20. augusta 2019 potvrdil rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš č. k. 6Cb/40/2011-419 zo dňa 25. septembra 2013 a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho aj dovolacieho konania voči žalovanej v plnom rozsahu.

2. Žalobca sa domáhal vyslovenia právnej neúčinnosti darovacej zmluvy zo dňa 24. septembra 2008, ktorou dlžník žalobcu - Y. N. previedol na žalovanú špecifikované nehnuteľnosti, ktoré boli v jeho vlastníctve. Žalobca dňa 26. novembra 2007 ako predávajúci uzavrel so spoločnosťou ROS s. r. o. ako kupujúcim Zmluvu o splátkovom predaji, predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva k linke na výrobu drevenej dlažby zo žalobcu na ROS s. r. o., a kupujúci sa zaviazal zaplatiť žalobcovi kúpnu cenu vo výške 16 138 323,- Sk. Jediným spoločníkom a konateľom spoločnosti ROS s. r. o. bol Y. N., nar. XX. H. XXXX a na základe Zmluvy o zriadení záložného práva zo dňa 26. novembra 2007 malo byť splnenie záväzkov kupujúceho zo zmluvy o splátkovom predaji zabezpečené záložným právom k nehnuteľnostiam - pozemkom a stavbe, ktoré kupujúci využíval pri vykonávaní svojej podnikateľskej činnosti a ktoré boli v jeho výlučnom vlastníctve. Nakoľko kupujúci ROS s. r. o. kúpnu cenu v dohodnutých splátkach neuhrádzal, žalobca sa rozhodol pristúpiť k výkonu záložného práva. Nehnuteľnosti boli označené v záložnej zmluve v rozpore so skutočným stavom, v dôsledku čoho sa predmetom záložného práva stali len niektoré parcely, nebolo teda zriadené záložné právo ku všetkým

nehnutelnostiam, ktoré kupujúci využíval pri vykonávaní svojej podnikateľskej činnosti, čím sa celkové zabezpečenie splnenia záväzkov kupujúceho zo zmluvy znížilo o sumu 6 196 639,81 Sk.

3. Okresný súd Veľký Krtíš (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 7Cb/64/2008-90 zo dňa 20. mája 2009 (prvým v poradí) návrh žalobcu zamietol. O odvolaní žalobcu rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č. k. 41Cob/240/2009-125 zo dňa 30. septembra 2009 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil; na základe mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora boli uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5Mobdo/7/2010-188 zo dňa 28. apríla 2011 obe rozhodnutia súdov nižších inštancií zrušené a vec vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Súd prvej inštancie druhým rozhodnutím (zo dňa 8. októbra 2012) určil, že darovacia zmluva zo dňa 24. septembra 2008, ktorou dlžník ako darca previedol na odporkyňu ako obdarovanú vlastnícke právo k špecifikovaným nehnuteľnostiam, je voči navrhovateľovi právne neúčinná. O odvolaní žalovanej rozhodol odvolací súd tak, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti.

4. V poradí tretím rozsudkom zo dňa 25. septembra 2013 súd prvej inštancie určil, že označená darovacia zmluva je voči navrhovateľovi právne neúčinná. O odvolaní žalovanej rozhodol odvolací súd rozsudkom zo dňa 28. mája 2014 tak, že napadnutý rozsudok okresného súdu zmenil a návrh žalobcu zamietol. Následne o dovolaní žalobcu rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 5Obdo/4/2016-549 zo dňa 30. marca 2017 tak, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že rozsudok odvolacieho súdu neobsahoval vysporiadanie sa s otázkami týkajúcimi sa posúdenia požiadavky vynaloženia náležitej starostlivosti žalovanej v dostatočnej miere.

5. V odôvodnení aktuálne dovolaním napadnutého rozhodnutia vychádzal odvolací súd z právneho názoru odvolacieho súdu (sp. zn. 5Obdo/4/2016), že žalovaná v súvislosti s darovacou zmluvou v konaní nepreukázala, že vo vzťahu k úmyslu dlžníka ukrátiť veriteľa postupovala s náležitou starostlivosťou. Odvolací súd uviedol, že konanie žalovanej v súvislosti s uzatvorením odporovanej darovacej zmluvy nesvedčalo o snahe žalovanej zistiť, resp. sa dozvedieť o úmysle dlžníka (otca) ukrátiť veriteľov. Žalovaná nepreukázala, že by vyvinula relevantnú činnosť, z výsledkov ktorej by mohla ukracujúci úmysel otca - dlžníka rozpoznať, alebo sa o ňom aspoň dozvedieť. Tiež v konaní netvrdila, že by takúto činnosť v čase uskutočnenia odporovaného právneho úkonu vôbec vyvinula. Nenavrhla žiadne dôkazy na preukázanie toho, že sa snažila zistiť, či prípadne uzatvorením tejto darovacej zmluvy nedôjde k ukráteniu veriteľov darcu, blízkej osoby, otca žalovanej.

6. Odvolací súd považoval obranu žalovanej za nedostatočnú, keď ju odôvodnila len dôverným vzťahom k otcovi a skutočnosťou, že ak by sa aj na niečo opýtala, tak by sa nič nedozvedela, nakoľko o podnikateľských aktivitách nehovorili. Žalovaná nepreukázala, že vyvinula takú aktivitu, pri ktorej mala náležitú snahu zistiť, či otec, ako osoba prevádzajúca na žalovanú vlastníctvo k nehnuteľnostiam darovacou zmluvou, nemá veriteľa a či sa ho uvedeným právnym úkonom nesnaží ukrátiť.

7. Ohľadom námietok žalovanej k platnosti zmenkového ručiteľského záväzku S. N., ako aj ohľadom včasnosti uplatnenia odporovacej žaloby a žalovanou namietaného premlčania v súvislosti so zmenou návrhu podaním žalobcu na súd dňa 18. januára 2012 odvolací súd uviedol, že sa s týmito už vysporiadal v odôvodnení svojho kasačného rozhodnutia zo dňa 30. mája 2013, ktorým bol zrušený prvý rozsudok súdu prvej, kde tieto námietky odvolací súd posúdil ako nedôvodné.

8. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktorým žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzovala z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. a zároveň navrhla, aby odvolací súd odložil právoplatnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia.

9. Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. dovolateľka videla v tom, že rozhodnutie

odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, resp. v tom, že postup pri riešení právnej problematiky je dovolacím súdom rozhodovaný rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p.).

10. Namietala, že žalobca v žalobnom návrhu nekonkretizoval, na ktorý konkrétny právny úkon sa požadovaná odporovateľnosť vzťahuje, teda žalobca jednoznačne neoznačil, ktorému právnemu úkonu v skutočnosti odporuje. Má za to, že po pripustení zmeny návrhu na pojednávaní dňa 18. januára 2012 došlo k podstatnej zmene petitu návrhu, ktorá sa mala odraziť v počítaní hmotnoprávnych lehôt, v ktorých je možné uplatniť odporovateľnosť právnych úkonov. Ak sa žalobca domáhal vyslovenia neúčinnosti darovacej zmluvy zo dňa 24. septembra 2008, zavkladovanej 25. septembra 2008, hmotnoprávna trojročná lehota na uplatnenie odporovateľnosti pripadla na 24. septembra 2011. Podľa žalovanej k úplnému uplatneniu odporovateľnosti právneho úkonu došlo po uplynutí tejto lehoty, teda 18. januára 2012 a keďže právo žalobcu v dôsledku zmeny petitu zaniklo, mali sudy na túto skutočnosť z úradnej moci prihliadať a žalobu zamietnuť. V čase, keď žalobca zmenil návrh, žalovaná už nebola vlastníčkou predmetných nehnuteľností, keď na základe kúpnej zmluvy zo dňa 23. decembra 2008, povolenaj vkladom zo dňa 30. januára 2009, bola nehnuteľnosť prevedená na tretiu osobu. Na túto skutočnosť a nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovaná poukazovala, pričom súd sa s touto námietkou nevysporiadal. Odvolací súd sa ďalej nezaoberal námietkou žalovanej týkajúcou sa premlčania práva, resp. preklúzie, tieto námietky bližšie nevyhodnotil, len v bode 25 rozhodnutia skonštatoval, že s týmto sa už vysporiadal v uznesení zo dňa 30. mája 2013. Má za to, že uplatnenie odporovateľnosti právneho úkonu po zmene návrhu žalobcom, je uplatnením po zákonnej hmotnoprávnej lehote.

11. Najvyšší súd ako súd dovolací (podľa § 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala včas žalovaná zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.) bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p. a contrario) dospel k záveru, že toto nie je prípustné.

12. Podľa ustanovenia § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

13. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (k tomu viď napr. III. ÚS 474/2017). V tejto súvislosti osobitne platí, že len dovolací súd bude rozhodovať o naplnení predpokladov prípustnosti dovolania definovaných v § 421 ods. 1 C. s. p. (rovnako aj I. ÚS 438/2017).

14. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p., dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

15. Podľa ustanovenia § 432 ods. 1 a 2 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

16. Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 C. s. p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom právnu otázku zásadného právneho

významu, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, resp. ktorá ešte v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola riešená. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/206/2016 z 26. septembra 2017, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/52/2017 z 8. júna 2017).

17. Dovolaateľka vyvodzovala prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., podľa uvedeného ustanovenia by mala dovolateľka vysvetliť (a označením rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená, čo sa však v dovolaní nenachádza.

18. Navyše, čo sa týka prejednávanej veci, táto už bola predmetom dovolacieho prieskumu (sp. zn. 5Obdo/4/2016), kde formou kasačnej záväznosti dovolací súd, posúdiac vec komplexne a s prihliadnutím na všetky včas vymedzené námietky, vyslovil záver, že: „Dovolací súd je toho názoru, že konanie žalovanej v súvislosti s uzatvorením odporovanej darovacej zmluvy nesvedčí o jej snahe zistiť, alebo sa aspoň dozvedieť o úmysle otca (dlžníka) ukrátiť veriteľa. Žalovaná nepreukázala, že by v tejto súvislosti vyvinula takú relevantnú činnosť, z výsledkov ktorej by mohla ukracujúci úmysel otca (dlžníka) rozpoznať, alebo sa o ňom aspoň dozvedieť. Navyše žalovaná v konaní ani netvrdila, že by takúto činnosť v čase uskutočnenia odporovaného úkonu vôbec vyvinula. Dovolací súd je tiež toho názoru, že z hľadiska posúdenia požiadavky vynaloženia náležitej starostlivosti zo strany žalovanej, ako osoby blízkej dlžníkovi, nemôže obstať jej obrana len s poukazom na dobré vzájomné vzťahy v rodine a dôveru medzi rodičom ako darcom a dieťaťom ako obdarovaným, pretože odkaz na vzájomnú dôveru medzi blízkymi osobami nemôže nahrádzať dôkaznú povinnosť žalovanej strany preukázať vynaloženie určitých konkrétnych úkonov náležitej starostlivosti tak, ako to predpokladá ust. § 42a OZ. V tejto súvislosti možno prisvedčiť dovolateľovi, že rozsudok odvolacieho súdu obsahuje protirečenie v tom smere, že na jednej strane odvolací súd uvádza, že sa vyžadoval aktívny prístup žalovanej vo vzťahu k zisteniu veriteľov otca, či jeho dlhov a na druhej strane, že tento aktívny prístup žalovanej nebol potrebný, keďže otcovi plne dôverovala. V tomto smere je rozsudok odvolacieho súdu nejasný. Ako vyplýva z rozhodovacej praxe, najmä relevantnej judikatúry Najvyššieho súdu Českej republiky k otázke náležitej starostlivosti blízkej osoby dlžníka, na ktorú poukazoval žalobca tak v odvolacom konaní, ako aj v podanom dovolaní, náležitá starostlivosť vyžaduje určitú aktivitu nadobúdateľa z odporovateľného právneho úkonu, k zisteniu úmyslu dlžníka ukrátiť veriteľa v čase uzatvárania odporovateľného právneho úkonu. S touto relevantnou judikatúrou sa odvolací súd vo svojom rozhodnutí nezaoberal. Obranu žalovanej, odôvodnenú len dôverným vzťahom k otcovi a skutočnosťou, že ak by sa aj na niečo svojho otca spýtala, tak by sa nič nedozvedela, nie je možné v zmysle § 42a Obč. zák. považovať za úspešnú obranu proti odporovaniu právneho úkonu uzavretému s otcom žalovanej. Zákon u nej ako blízkej osoby totiž v tomto prípade vedomosť úmyslu ukrátiť veriteľa predpokladá a na úspešnú obranu proti odporovateľnosti vyžaduje vynaloženie náležitej starostlivosti na poznanie tohto úmyslu. Pri akceptácii takejto obrany spočívajúcej v odkazovaní na dôveru medzi konajúcimi blízkymi osobami, by inštitút odporovateľnosti právnych úkonov v prípade blízkych osôb stratil na význame, pretože dôvera je vo všeobecnosti skôr obvyklým znakom vzťahu blízkych osôb. Na ubránenie sa odporovateľnosti preto musí blízka osoba preukázať vyvinutie takej činnosti (aktivity), pri ktorej mala náležitú snahu zistiť, či prevádzajúci nemá veriteľa, a či uvedeným úkonom sa nesnaží ho ukrátiť.“

19. Z obsahu dovolania žalovanej nemožno vyvodiť žiadnu právnu otázku, od ktorej riešenia by sa odklonil odvolací súd, rovnako dovolateľka neoznačila žiadne rozhodnutie dovolacieho súdu, z dovolania je zrejmá len všeobecná nespokojnosť dovolateľky s vyvodením iných skutkových zistení a záverov súdmi nižších inšancií. Samotná polemika dovolateľky s právnymi názormi odvolacieho súdu, resp. súdu prvej inštancie a spochybňovanie správnosti ich rozhodnutí, nezodpovedá kritériu uvedenému v ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. Tu dovolací súd len poznamenáva, že nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach alebo predpokladoch o tom, akú právnu otázku mala dovolateľka na mysli.

Mohol by tým podsúvať strane sporu majúcej záujem na zvrátení výsledok konania pred nižšími súdmi (za cenu porušenia princípu rovnosti zbraní) svoje vlastné úvahy o tom, čo je pre rozhodnutie vo veci zásadné, pominúc na tomto mieste ďalšie riziko dezinterpretácie obsahu dovolania (vyloženia si dovolacím súdom nesprávne, správnosť ktorej právnej úvahy nižších súdov alebo niektorého z nich mal dovolateľ v úmysle namietat').

20. Pokiaľ dovolateľka v dovolaní nevymedzila právnu otázku a neoznačila ustálenú súdnu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jej názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže pristúpiť k posudzovaniu procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil súd prvej inštancie a odvolací súd a v tejto súvislosti ani vyhľadávať všetky do úvahy prichádzajúce rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky, opačný postup by bol v rozpore s koncepciou právnej úpravy dovolania vyplývajúcej z Civilného sporového poriadku. Tu len v súvislosti s tvrdeným odklonom (domnievajúc sa, že dovolateľka zrejme smeruje svoju úvahu k spôsobu vyhodnotenia zmeny žalobného petitu a jeho vplyvu na plynutie času) dovolací súd predsa stručne poukazuje na už ustálenú prax najvyššieho súdu týkajúcu sa posudzovania náležitostí žalobného petitu, keďže to je podstatné v kontexte súvislostí uvádzaných žalovanou. Podľa ustálenej judikatúry požiadavku, aby z návrhu na začatie konania bolo zjavné, čoho sa navrhovateľ domáha, nemožno vykladať tak, že by navrhovateľ bol povinný urobiť návrh znenia výroku, ktorý sudca len prevezme do výroku rozsudku. Ustanovenie § 79 ods. 1, druhá veta, Občianskeho súdneho poriadku navrhovateľovi neukladá formulovať návrh rozsudku, ale iba to, aby z návrhu na začatie konania bolo zjavné, čoho sa navrhovateľ domáha. Stačí určite a zrozumiteľne označiť spôsob určenia právneho vzťahu, práva alebo povinnosti, ktorá má byť rozhodnutím súdu uložená odporcovi (viď napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Cdo/8/2005). Odklon od tejto judikatúry vo veci prejednávanej nemožno konštatovať.

21. Posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery prichádza do úvahy až vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné (viď R 54/2012 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/62/2010, sp. zn. 2Cdo/97/2010, sp. zn. 4Cdo/68/2011, sp. zn. 7Cdo/17/2013).

22. Dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľka nevymedzila dovolací dôvod uplatnený v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. (odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu) spôsobom, aký vyplýva z ust. § 432 ods. 2 C. s. p. Bez uvedeného nemôže dovolací súd pristúpiť k posúdeniu prípustnosti dovolania a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľky. Je tak nepochybné, že v dovolaní žalovanej absentuje zákonom požadovaná náležitosť, t. j. dovolací dôvod v ňom nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 432 C. s. p., pričom absenciu uvedeného považuje C. s. p. za dôvod pre odmietnutie dovolania.

23. Vzhľadom na to, že žalovaná nevymedzila uplatnený dovolací dôvod spôsobom predpokladaným v ustanovení § 432 ods. 2 C. s. p., čo vylučuje uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu, je naplnený dôvod pre odmietnutie dovolania podľa ustanovenie § 447 písm. f/ C. s. p.

24. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (ust. § 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ust. § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 C. s. p.

25. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.